

Zmeul

Alecu Donici

Un zmeu cu-o coadă lungă și cu-o zbârânăitoare
De tot răsunătoare,
Văzându-se odată sub nouri ridicat,
La fluturul din vale, acestea au strigat:

- Zburdalnică ființă!
Tu, care toată ziua cu-atâta ușurință,
Te-alungi tot după flori,
De ce nu cutezi oare să te ridici ca mine,
Să răspândești în aer miroase și flori?

Mi-e milă, zău, de tine,
Căci în întinsul spațiu abia te mai zăresc.
- O, nu-ți mai fie milă, lui fluturul îi zice.
Eu soarta-ți n-o doresc.

Tu zbori legat,
Eu liber mă desfățez aice
De flori înconjurat.
A ta zbârânăitură e șarlătănerie;
Chiar starea ta atârnă de vânt și de copii;

În fine, tu ești jucărie,
Iar eu sunt dintre vii.

Așa și între oameni sunt șarlatani, sunt zmei,
Ce zbârânesc, se-nalță cât vântul lor le bate;
Iar cum a lui suflare ori stă, ori se abate,

Ca vântul cad și ei.